

ÇALIŞKAN ve SABIRLI OLMAK

Hedef Davranışlar

Dr. Yakup YILMAZ

Çalışkan ve sabırlı Müslüman,

- Her insanın, emeğinin karşılığıyla geçindiğini bilir.
- Meşru ve helal olan her işte çalışmaktan lezzet duyar.
- Az da olsa devamlı çalışmanın en faydalı çalışma olduğunu bilir.
- Mutluluğun en kutsal yolunun sabırla çalışmaktan geçtiğini bilir.
- Çalışmayıp boş duran kimseye selam bile verilmediğini bilir.
- Hedefi olanların çalışacak gücünün de olduğunu düşünür.

“ÂCİZLİKTE ve TEMBELLİKTE SANA SİĞİNİRİM!”

(Peygamber Efendimiz'in Bir Duası)

Rivayet edilir ki Hz. İsa, bir gün yol kenarında hiç meyve vermeyen bir ağaç gördü. O ağaca dokundu ve ağaç birden kurudu. Bunun sebebi üzerinde düşünmemizi kolaylaştıracak bir olay da Efendimiz'in hayatında var. Çoğunuz biliyorsunuz: Peygamberimiz bir gün ashabıyla beraber yürürken yol kenarında boş boş oturan bir adam gördü. Selam bile vermeden geçip gitti. Bir müddet sonra gittikleri yerden dönerken yine aynı adamı gördü ve bu kez selam verdi. Adam, o esnada elinde bir çubukla yere bir şeyler çiziyordu.

İki olay arasındaki bağlantıyı kuralım mı şimdi? Her iki peygamber de, bizlere bir şey öğretmeye çalışıyor. İsa peygamber, meyve vermesi gerektiği hâlde öylece yaşayıp giden bir ağacı kurutuyor. Bu, bir anlamda ürün vermezsen “kütük” olmaya mahkûmsun demektir. Yani yaşamaya devam etmen, senin için de bütün varlık âlemi için de ziyandır. Allah Resulü ise, “Aranızda selamı yayınız.” tavsiyesinde bulunduğu hâlde boş boş oturan birini selâma lâıyk görmüyor. Boş durma, yeter ki bir şey yap, eline bir çubuk alıp bir şeyler çiz, yeter ki boş durma, demektir bu.

Sevgili arkadaşlar!

Allah, her bir varlığa ayrı birer ömür tayin etmiş. Bir kelebek bir hafta yaşarken, bizler yıllarca yaşayabiliyoruz. Ama birimiz 40 yaşında, bir diğeri 85 yaşında dünya hayatına veda edebiliyor. Ömrümüz ne kadar olursa olsun, ne kadar yaşadığımızdan çok, nasıl yaşadığımız önemlidir, değil mi? Öyle insanlar görürüz ki, yaptıkları işleri bizler yüz sene, iki yüz sene yaşasak yine yapamayabiliriz. Peki, o insanları bizden farklı kılan nedir? Çalışmak ve sabır.

“Doğrusu insana, çalışmasından başka bir şey yoktur. (Necm sûresi, 39. âyet)”

Böyle buyuruyor Rabbimiz. Demek ki, tembellik bizim en büyük düşmanımızdır, arkadaşlar. Çünkü bizler, birer Müslüman olarak hedef sahibi insanlarız. Kimimiz dünyada güzellikler hedefleriz; belki bir meslek sahibi olmak, belki anne ya da baba olmak... Ama temelde hepimiz, Cennet'e ulaşmayı gaye

edinmişizdir. O yüzden, tembellik etmek bizim için kayıpların başlangıcıdır. Biliriz ki, yürümeyen kişi yolda kalır.

Çalışkan olmaya karar veren insanların karşısına çıkan sorunlara bakalım biraz da. Öncelikle netice alamamanın verdiği yılgınlık... İnsan bazen günlerce, aylarca çalışır yine de başarısız olabilir. Buna rağmen iradeli olup sabırla çalışmaya devam etmelidir. “Sabreden zafere kavuşur.” buyuruyor Peygamberimiz. Vazgeçmeden, aynı tempoyla devam etmeliyiz yürümeye, koşmaya.

Yorgunluk... Bu da başka bir sorundur. Yorulmak, belki de dinlenmeyi bilmemekten kaynaklanır arkadaşlar. **“Bir işten yorulduğunda hemen başka bir işe yönel, başka bir işle dinlen.** (İnşirah sûresi, 7. âyet)” âyetini duymuşsunuzdur muhakkak. O hâlde, ders çalışmaktan yorulduysak bulaşık yıkayalım, çöp dökelim; okumaktan yorulduysak, yıldızları seyrederek tefekkür edelim, böylece dinlenmeyi öğrenelim.

İradesizlik... Her şeyden önce kendi kendimizi disipline etmeyi öğrenmeliyiz arkadaşlar. Peygamber Efendimiz, âcizlikten Allah'a sığınmıştır. Bunun için sabırlı olmalı, hiçbir işi yarım bırakmamayı alışkanlık hâline getirmeliyiz. Öyle ki, bizi tanıyanlar şöyle demeli: “Bu çocuk, elini attığı işi tamamlamadan dönmez!”

Erteleme hastalığı... “Sonra yaparım.” anlayışı. Bu da, yine bizim düşmanlarımızdan biri! Ertelemeyi unutmaliyiz. Bugünün; hatta yarının işini bile bugün yapmalıyız ki, başka işlere; hatta başkalarının işlerine de zamanımız kalsın.

Arkadaşlar, bütün bunlar zor olabilir; ama hangi zorluk, güzel bir Müslüman'ı durdurabilir? Yavaş yavaş da olsa yılmadan, sabrederek, geri dönmeden çalışmalıyız. Başarmanın tadını alırken, “Elhamdülillahi Rabbi'l-âlemîn (Âlemlerin Rabbi'ne hamdolsun)” demeyi unutmamalıyız.

TEK HAREKET

Hikâyeden önce

Hikâyeyi anlatmaya başlamadan önce öğrencilerinizle büyük işler başarmanın, çok çalışmayla ve sabırla olacağına dair konuşabilirsiniz. Bir iş ne kadar zor; hatta imkânsız gibi görünürse görünsün, yeterince çalışıldıktan sonra kesinlikle başarılı olunacaktır. Fatih Sultan Mehmet, kendinden önce pek çok kumandanın deneyip fethedemediği İstanbul'u almıştır. Yavuz Sultan Selim, Mısır Seferi'nde o zamana kadar kimsenin geçmeye cesaret edemediği Sina Çölü'nü geçmiştir. Edison, yüzlerce defa başarısızlıkla sonuçlanan deneylerinden sonra ampulü keşfetmiştir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Aşağıdaki hikâyede de büyük bir gayretle ve sabırla çalışan bir çocuğun hayâlini gerçekleştirmesi anlatılmıştır.

Japonya'da bir çocuk, on yaşlarındayken ciddi bir trafik kazası geçirmiş ve sol kolunu kaybetmişti. Oysa çocuğun büyük bir ideali vardı. Judo sporunu çok seven çocuk, büyüdüğünde iyi bir judo ustası olmak istiyordu. Sol kolunu kaybedince bütün hayâlleri suya düştü küçük çocuğun. Âdeta küçük çocuğun dünyası başına yıkılmış ve çocuk hayata küsmüştü.

Çocuğunun günden güne büyük bir depresyona girdiğini gören ailesi, bütün bu olaylara çok üzüldü. Babası, Japonya'nın en iyi judo ustalarından birine gidip meseleyi anlattı. Ondandır ne yapabileceklerine dair bir fikir almak istemişti. Hoca, dertli babaya dedi ki: "Oğlunuzu yarın bizim okula bir getirin siz! Delikanlıyı bir görelim bakalım!"

Akşam eve geldiğinde oğlunu karşısına alan baba, hocayla görüşmesini anlattı. Çocuk, dudaklarını büküp başladı ağlamaya. "Bu tek kolumla ne yapabileceğimi zannediyorsun baba!" dedi. Fakat ertesi gün babası, oğlunu zorla ikna edip vardılar hocanın yanına. Hoca, çocuğa şöyle tepeden tırnağa bir baktı ve babasına dedi ki: "Tamam, ben bu delikanlıyı öğrenci olarak kabul ediyorum. Yarın eşyalarını getir, hemen çalışmalara başlayalım." Çocuk, "Ama efendim!" deyip itiraz edecek oldu. "Aması maması yok! Yarın saat sekizde derste eşyalarınızı beraber hazır olacaksınız." diye kızdı hoca.

Ertesi gün çocuk, sabah erkenden babasıyla birlikte okula geldi. Isınma hareketlerinden sonra hocası ona bir hareket gösterdi ve dedi ki: "Bütün gün boyunca bu hareketi çalışacaksın." Çocuk, bütün gün değil, bütün bir hafta boyunca aynı hareketi çalıştı durdu. Hem de hiç itiraz etmeden. Sonra hocasının yanına gidip merakla sordu: "Hocam, bütün bir hafta boyunca aynı hareketi çalışıp öğrendim. Başka bir harekete geçebilir miyiz artık?" Hocanın cevabı ise gayet kısa ve netti: "Sen çalışmaya devam et!"

İkinci hafta, ikinci ay, altıncı ay, derken aradan koskoca bir yıl geçti ve çocuk bütün bir yıl boyunca aynı hareketi çalışıp durdu. Zaman zaman gidip "Efendim, başka bir hareket öğrenmeyecek miyiz?" diye sorsa da cevap aynı olmuştu: "Sen çalışmaya devam et!"

Bir yılın sonunda çocuk dedi ki: "Hocam, sıkıldım! Artık başka harekete geçsek olmaz mı?" Hocası ona şu cevabı verdi: "Dünyada bu hareketi yapan en hızlı kişi sen olmadıkça bu dersi bitirmeyeceğiz."

Sonraki aylarda da çocuk aynı hareketi çalışmaya devam etti bıkmıp usanmadan. Bir gün hocası dersten sonra onu karşısına alıp dedi ki: "Hazır ol! Seni ülke çapında yapılan millî judo turnuvasına yazdırdım. Yarın ilk maçına çıkacaksın!"

Delikanlı, kulaklarına inanamamış, âdeta şok olmuştu. Hem bir kolu yoktu hem de judoda bildiği sadece tek bir hareket vardı.

"Ünlü judocuların katılacağı ülke çapındaki bu turnuvada hiçbir şansımın olmayacağını anlamam için çok zeki olmama gerek yok!" diye düşünmüştü. Fakat hocasına duyduğu derin saygı sebebiyle itiraz edemedi.

Turnuvanın ilk günü delikanlı, sıra kendisine gelince büyük bir heyecan içinde mindere çıkar. Rakibi, karşısında tek kollu bir sporcu görünce onu küçümser. Fakat delikanlı süratle bildiği tek hareketi yapıverir ve ilk rakibi, daha ne olduğunu anlayamadan kendini yerde bulur. Çocuk, ilk müsabakasını kazanmıştır. İkinci rakibini de yenmesi zor olmaz. Üçüncüyü de... Delikanlı hayret etmektedir. Müsabakaya katılan diğer yarışmacılar da... Derken delikanlı, çeyrek finalin ardından yarı finale ve finale kadar çıkmıştır. Final müsabakasında ise delikanlının karşısına son yıllarda yapılan hiçbir müsabakayı kaybetmeyen en iyi judocu çıkar. Genç, dayanamayıp hocasının yanına koşar.

- Hocam, hasbelkader buraya kadar geldik; ama rakibime bir bakın hele! Bende ise bir kol eksik ve bildiğim tek bir hareket var. Bu kadarı bana yeter! Bari çıkıp da rezil olmayayım! Müsaade ederseniz turnuvadan çekileyim!

- "Olmaz!" dedi hocası. "Kendine güven, çık ve dövüş! Yenilirsen de haysiyetinle yenil; ama kaçma!"

Delikanlı çaresiz bir şekilde mindere çıktı. Maç başladı. Delikanlı güçlü rakibinin karşısında heyecanla yapabileceği tek hamle için fırsat kollarken birden rakibinin açığını yakaladı ve yine bildiği o tek hareketi yaptı ve "Tak!" O, çok güçlü rakibini

yenmiş ve şampiyon olmuştu. Kupayı alır almaz hemen hocasının yanına koştu: "Hocam, nasıl oldu bu iş? Benim bir kolum yok ve bildiğim tek bir hareket var. Nasıl oldu da ben kazandım?" Hocası ona şu cevabı verdi: "Bak oğlum! Aylardır o 'tek bir hareket'i çalışıyordun. O kadar çok çalıştın ki, artık yeryüzünde o hareketi senden daha iyi yapan hiç kimse kalmadı. Bu, kazanmanın birinci sebebidir. İkincisi de o harekete karşı yapılacak tek bir savunma hareketi vardır. O da, rakibinin seni sol kolundan tutmasıdır!" Hocası judo dersinin ardından ona unutamayacağı bir hayat dersi veren şu sözleri ekledi: "İnsanların eksiklikleri bazen onların en güçlü tarafları olabilir. Yeter ki bu eksiklik, kafalarında olmasın!"

BİTTİ

Hikâyeden sonra

Hikâye üzerine öğrencilerinizin duygularını ve düşüncelerini paylaşmak için onlara şu soruları sorabilirsiniz.

- ☐ Japon çocuğu, kolunu kaybettikten sonra judo çalışmaktan vazgeçse ne olurdu?
- ☐ "İnsanların eksiklikleri, bazen onların en güçlü tarafları olabilir!" sözünden ne anlıyorsunuz?
- ☐ Bir insan, kolunu kaybederse mi, yoksa çalışma azmini kaybederse mi daha çok şey kaybetmiş olur?

Tarihten Bir Hatıra

Taşı Kesen İp

Meşhur âlim İbn-i Sina, tahsil hayatının ilk yıllarında matematik derslerini pek kavrayamıyordu. Bu derse bir türlü akıl erdiremeyeceğini düşünüyordu. Bir gün kırdı gezerken bir kuyu gördü. Kuyudan su çekerek içmek istedi. Kovayı kuyuya saldı. Kuyunun ağzındaki mermer bilezik, kovayı çeken ipin sürtünmesinden dolayı aşınmıştı. Çocuk İbn-i Sina düşüncelere daldı: "İp gibi yumuşak bir cisim, nasıl olur da mermer gibi çok sert ve çetin bir taşı böyle keser? Demek ki zor da olsa bir işi başarmanın sırrı; azimli olmak, gayret göstermek, sabırla ve sebatla çalışmaktır. Mademki matematiği anlayamıyorum, demek ki ısrarla çalışmam gerekiyormuş." diye düşündü. İbn-i Sina, zorlandığı her derste mermeri aşındıran ipi düşündü. Sonunda başardı. Tarihin en büyük âlimlerinden biri oldu.

BU ÇAĞRI HERKESE ULAŞMALI!! MUSTAFA AKKAD

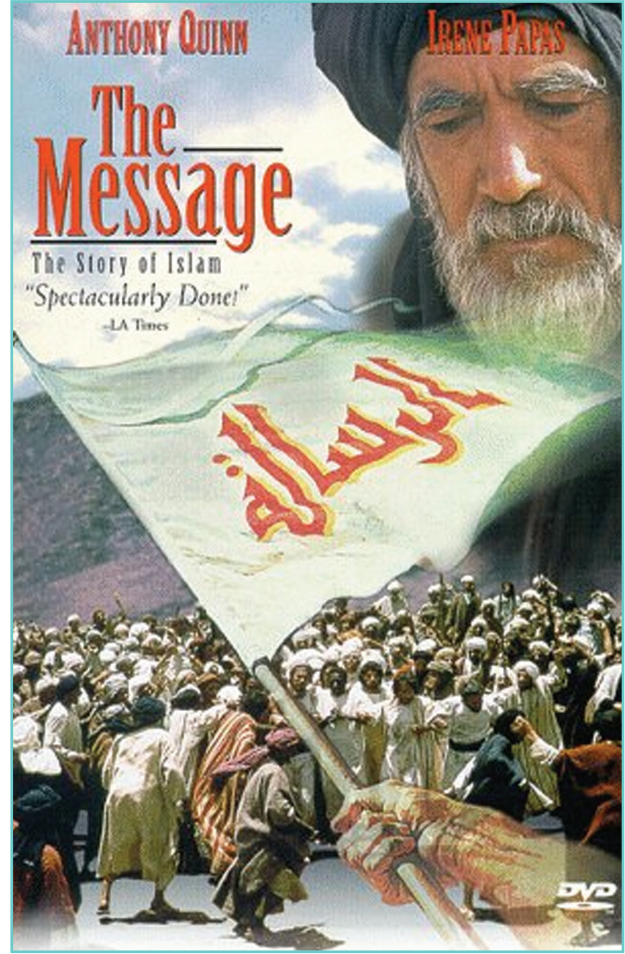
Her Müslüman, Kur'an-ı Kerim'i ve Peygamber Efendimiz'i doğru anlamak ve dünyaya anlatmak vazifesi ile memurdur. Herkes, İslâm binasının inşasında elindeki malzemeyi kullanır. Kimi, kitaplar yazarak okuyanların hidayet bulmasına vesile olur. Kimi, hakikatleri anlatarak insanların gönüllerini fethetmeye çalışır. Kimi de, Mustafa Akkad gibi bir film çekerek İslâm'ın ilk yıllarında yaşananları "gözler önüne" sermeyi hedefler. Elbette "Çağrı" filminden bahsediyoruz.

Çağrı'yı izlerken, sanki bir yolculuğa çıkıyoruz. Film, bizi Bedir'e götürüyor. Birden kendimizi Kâbe'de işkence gören Hz. Bilal'in yanında buluyoruz. Kalbimiz eziliyor onun üzerine konan taşın altında. İmanımız kuvvetleniyor "Ehad Ehad" nidalarıyla!

Çağrı filmini izlemeyenimiz yoktur; ama Akkad'ı çok az insan tanır. Peki, Mustafa Akkad kimdir?

Akkad, 1935 yılında Suriye'nin Halep kentinde doğdu. 1950 yılında Amerika'ya göç etti. Kaliforniya Üniversitesi'nde tiyatro eğitimi aldı. Çağrı filmini çekmeye nasıl karar verdiğini kendisi şöyle anlatıyor:

"Çocuğum olunca şöyle bir duyguya kapıldım. 'Çocuklarıma dinlerini öğretmeliyim!' dedim ve sorumluluğumu hatırladım. İşte Çağrı projesi böyle ortaya çıktı. Hem kendi çocuklarıma hem de başka çocukların geleceği için... Bütün bunların üzerinde, Batı'da yaşayan bir Müslüman olmam sebebiyle İslâm hakkındaki gerçekleri duyurmanın görevim olduğunu düşündüm. 700 milyon (1976) inananı olan bir dinin bu kadar az tanınıyor olması beni çok şaşırtmıştı. Bu hikâyeyle bir köprü kurup Batı'ya bir geçit açabileceğimi düşündüm. Özellikle Amerikan kamuoyunu dikkate aldım. Onlara kendi mantıkları ve dilleriyle hitap ettim. Filmde, başkahraman Hz. Muhammed (s.a.v.) görünmüyor. İslâm âlimleri, Peygamberimiz'in gösterilmesine onay vermiyorlardı. Ama verseler bile ben O yüce kişiliği gösteremezdim. Sadece Hz. Muhammed'i değil, Hz. İsa'nın, Hz. Musa'nın da canlandırılmasını onaylamıyorum. Onları göstermek, onların yüceliklerini gölgeler. Filmde sadece başkahraman değil; Hz. Ebubekir, Hz. Ömer,

Hz. Osman, Hz. Ali, hiç biri yok. Hatta Hz. Hamza, diğerleri olmadığı için var. Bir de metnin Ezher Üniversitesi tarafından onaylanması gerekiyordu. Çok zorlandım. Ama mutluyum, mesaj yerine ulaştı!"

Ayrıca Hollywood'un bazı yönetmenleri İslâm'a dair bir film çekeceklerdi. Akkad, bir Müslüman olarak bundan rahatsız oldu. Çünkü çekilen filmin İslâm'ı doğru anlatamayacağını düşünüyordu. İşte böylece Çağrı projesi başlamış oldu.

Akkad, siyer-i nebiyi okuyor, araştırıyordu. Senaryo ile uğraşırken bir taraftan da maddi destek arıyordu. Suudi Arabistan Devleti ile görüştü. Finans konusunda garanti aldı. Film çekimleri, 1974'te Fas çöllerinde başladı. Mustafa Akkad, film için tanınmış oyuncu Anthony Quinn'le anlaştı. İlerleyen zamanlarda Suud

hükümeti, maddi desteğini kesti. Akkad ve ekibi ortada kalmıştı. Fakat Akkad kararlıydı! Bu, onun için şahsi bir iş değil, dini bir vazifeydi. Çekimi tamamlanan on beş dakikalık bölümü Libya lideri Kaddafi'ye götürdü. Kaddafi, filmi çok beğendi ve maddi destek sözü verdi. Filmin geri kalan çekimleri Libya çöllerinde devam etti. Altı yüz kişiden oluşan film ekibi, aylarca çöldeki kerpiç evlerde yaşadı. Çekimler 1976 yılında sona erdi.

Çağrı filminin müzikleri de filmin tamamlayıcısı olarak zihinlere kazınmıştır. Akkad, pahalı film müziği bestecisi Maurice Jarre'a filmin müziği için başvurduğunda şöyle bir cevap alır:

"Teklifini bir şartla kabul ederim. Bana rahat çalışabilmem için gerekli imkânları verebilerseniz ben de size unutamayacağınız bir armağan sunabilirim. Ancak bunun için en az birkaç ay boyunca çölde yaşamam gerekiyor. Çölün atmosferini, ruhumun derinliklerinde hissetmeden böyle bir film için tek bir nota bile üretemem. Bana çekim mekânlarınıza yakın bir konaklama merkezi ayarlayınız. Benden başka hiç kimsenin olmayacağı, son derece sessiz bir mekân olsun bu. Ayrıca İslâm tarihini anlatan kitaplar da getiriniz."

Bu istekleri karşılanır. Neticede çölün sessizliğinde Çağrı filminin notaları duyulur.

Çağrı filmi, bütün dünyada beğeni ile izlendi. Film, Müslüman olmayanlar tarafından da çok olumlu tepkiler aldı. ABD'nin Los Angeles Times gazetesi, "Çağrı" filmi için "Göz kamaştırıcı biçimde yapılmış!" ifadelerini kullandı. Bu film, birçok insanın İslâm'a bakışını değiştirdi. Çağrı filmi sayesinde Amerika'da İslâm'a girenlerin sayısı artıyordu. Filmi izleyen Kaddafi eseri çok başarılı buldu. Mustafa Akkad'dan "Çöl Aslanı Ömer Muhtar" filmini de çekmesini istedi. Akkad, Çağrı'dan sonra bu başarılı çalışmaya da imza attı. İstanbul'un fethi, Fatih Sultan Mehmet, Selahaddin Eyyûbi ve Alparslan'ın hayatını filme çekmek, Akkad'ın diğer projeleriydi. Fakat Mustafa Akkad, 9 Kasım 2005'te Ürdün'ün başkenti Amman'da düzenlenen bombalı saldırıda ağır yaralandı ve hayatını kaybetti. İslâm dünyası, şimdi Akkad'ın yarım kalmış projelerini tamamlayacak sanatkârları bekliyor.

Filmden Çarpıcı Bölümler:

☉ Necaşi'nin karşısında İslâm'ı anlatacak bir avuç mü'min... Meryem sûresinden okunan âyetlerle ışığın kaynağının bir olduğunu anlayan Necaşi... Henüz iman nuru ile şereflenmemiş Amr bin As'ın, putlarını anlamsızca savunmasına karşılık Necaşi'nin çarpıcı cevabı: "Onun bir tek Allah'ından bu kadar güzel sözler çıkarken, sizin üç yüz tanrınızın dili mi tutuldu?"

☉ Kâbe'de Allah'ın âyetlerini okuyan mü'minlere acımasızca işkence edilmektedir. Uzakta atının sesleri bile insanları ürkütmeye yeten bir yiğit yaklaşır. Bu, Hazreti Hamza'dır. Gelişi, esirlerin kurtuluşu olmuştur. Herkes teker teker kaçmaktadır. Hazreti Hamza'daki iman heybeti, onları korkutmaya yetmiştir.

☉ Mustafa Akkad'ın anlattığı şu hadise, Çağrı'nın etkisini gösteriyor:

"Hz. Hamza'yı şehit eden Vahşi rolünü, kaldığım otelde çalışan elektrik teknisyenine teklif ettim, kabul etti. Hz. Hamza'yı öldürecek. Biraz eğitim verdik. Öldürme sahnesini çekiyoruz. Kameraları yerleştirdik, figüran oyuncular; yani askerler yerlerini aldılar. Rol gereği Vahşi, askerler arasından sıyrılacak ve Hamza'yı öldürecek. Ama bunu bir türlü yapamadı. Askerleri oynayanlar, Vahşi'nin aralarından geçmesine izin vermiyorlardı. Filme kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, Hamza'yı öldürecek diye Vahşi'nin aralarından geçmesine izin vermiyorlardı. Sahneyi tam beş kez çekmek zorunda kaldık. Film, tüm dünyada gösterildi. Aradan bir yıl geçti. Bir gün telefonum çaldı. Açtım, 'Ben, Çağrı'da Vahşi'yi oynayan Sâlim.' dedi. 'Ooo, ne yapıyorsun?' dedim. Bana çok kızgındı. 'Hayatım perişan oldu!' dedi. 'Ne oldu?' dedim. Anlattı: 'Sokakta yürürken insanlar yüzüme tükürüyor! Sokağa çıkamaz oldum. İşimden atıldım. Hamza'nın katili diye kimse iş vermiyor.' dedi."

BİTTİ

GAYRET VE SABRIN MÜKÂFATI

Peygamberimiz (s.a.v.), kendisine peygamberlik görevi verildikten sonra hiç durmadan insanlara doğru yolu anlatmaya başladı. Aradan üç yıl geçmişti. İnananların sayısı ise daha otuz dokuzdu. Nihayet Hz. Ömer'in Müslüman olması ile sayıları kırka ulaştı. Böylece İslâm, açık bir şekilde tebliğ edilmeye başladı.

Bundan sonra Mekkeli müşriklerin de Müslümanlar'a işkenceleri başladı. Kızgın kumlar üzerine yatırılanlar, sırtı kırbaçlananlar, hapsedilenler ve aç bırakılanlar... Kendilerini tatmin edemeyen Mekkeli müşrikler, Müslümanlar'ı boykot etme kararı aldılar. Bu karar, Kâbe duvarına asılarak boykot başladı. Bu süre içinde Müslümanlar'ı aç bıraktılar. Onlarla hiçbir alışverişte bulunmadılar. Acımasızlık o boyuta gelmişti ki, açlıktan feryat eden bebeklerin çığlıklarına bile aldırış etmiyorlardı.

O yıllar Peygamberimiz (s.a.v.) için de çok zordu. Hz. Hatice, bütün bu yapılanlara dayanamamış ve yatağa düşmüştü. Bir süre sonra da ruhunu teslim etti. Peygamberimiz (s.a.v.), sevgili eşinin bu acısına alışamamışken ardından çok sevdiği amcası Ebu Talib'i de kaybetti. Ebu Talip çok soylu birisi olduğu için Mekkeli müşrikler ondan korkar ve Allah Resulü'ne dokunamazlardı. Ancak onun vefatından sonra Allah Resulü'ne hakaret etmeye ve saldırmaya başladılar.

Bir gün Allah Resulü (s.a.v.), Kâbe'de namaz kılıyordu. O secdeye gittiği bir sırada müşriklerden birisi bir deve işkembesi getirerek Allah Resulü'nün mübarek başına koydu. Bu manzara karşısında müşrikler kahkahalara boğulmuşlar ve Peygamberimiz'le alay etmişlerdi.

Müslümanlar, Mekke'de 13 yıl boyunca türlü işkencelere uğramalarına rağmen

sabrettiler. Allah ve Resulü'nün sözünden dışarı çıkmadılar. Peygamberimiz (s.a.v.) ise bu süre içinde Müslümanlar için daha güvenli yerler arıyordu. Bu sebeple Mekke yakınlarındaki Taif'e giderek orada İslâm'ı tebliğ etmeye başladı. Ama Taif halkı da Peygamberimiz (s.a.v.) ile alay etti. Gececeği yollara diken serdiler. Allah Resulü'nü, çocuklarına taşıttılar. Ama Allah Resulü onlara kızmıyordu. Sabırla Müslümanlığı anlatmaya devam ediyordu. Buna rağmen Taif halkı Peygamberimiz'i türlü hakaretlerle kovdular.

Peygamberimiz (s.a.v.) yılmadan usanmadan çevredeki kabilelere elçiler gönderiyor ve onlara İslâm'ı tebliğ ediyordu. Nihayet Medine'den güzel haberler gelmişti. Medine'de birçok kişi Müslüman olmuş ve Allah Resulü'nü yanlarına çağırıyorlardı. Allah Resulü bu habere çok sevindi. Artık Müslümanlar yavaş yavaş Medine'ye hicret ediyorlardı. En son Allah Resulü (s.a.v.) ve en yakın dostu Hz. Ebu Bekir (r.a.) hicret ettiler. Çok meşakkatli bu yolculuğun ardından Medine'ye ulaşan Allah Resulü (s.a.v.) artık Müslümanlar'ın bir nebze huzura kavuştuğunu gördüğünde çok memnun oldu ve Allah'a şükretti.

Müslümanlar, on üç yıl Mekke'de her işkenceye sabretmişlerdi. Allah'ın ve Resulü'nün sözünden çıkmamışlar, sabırla İslâm'ı tebliğe devam etmişlerdi. Bütün bu azim ve sabrın neticesinde ise onlara hicret, Allah tarafından armağan edilmişti. Bundan sonra Müslümanlar için yepyeni bir dönem başlıyordu. Bu kararlılık ve sabır neticesinde İslâm, Peygamberimiz (s.a.v.) zamanında tüm Arap yarımadasına, Allah Resulü'nün (s.a.v.) vefatından sonra da kısa bir zamanda tüm dünyaya yayıldı.

(Rahmetullahi aleyhim: Allah onlara merhamet etsin)

BİTTİ

Ekmek

Çiftçi sürer tarlayı
Sonra eker buğdayı
Boy verir azar azar
Saplar gittikçe uzar
Başaklar olgunlaşır
İçleri dolgunlaşır

Yazın artınca sıcak
Sarılar her bir başak
Biğerler ekinleri
Şenlenir harman yeri
Olup bitince harman
Ayrılır buğday saptan

Güzel kokulu ekmek
Olmaz seni sevmemek
Sensin yemeklere baş
Her yemeğe arkadaş

Hasan Ali YÜCEL

Aşağıda “Tembellik Yasası” verilmiştir. Sizler de tembellik yapmayıp bu yasaı okuyunuz. Zira bu yasa tembeller için hayatî önem arz etmektedir.

- 1. Madde:** İnsanlar yorgun doğar, dinlenmek için yaşar.
- 2. Madde:** Çalışmak yorar.
- 3. Madde:** Gündüz dinlen ki, gece rahat edesin.
- 4. Madde:** Yatağını kendini sevdiğin gibi sev, içinden çıkamayacağın gibi yap.
- 5. Madde:** Yarın yapabileceğin işi bugün yapma.
- 6. Madde:** Bugünün işini yarına bırakma, erteleyebileceğin kadar erte.
- 7. Madde:** Dinlenen birini görünce otur, ona yardım et.
- 8. Madde:** Oturmak mümkünse ayakta durma, yatmak mümkünse oturma.
- 9. Madde:** Tembellikten kimse ölmemiş.
- 10. Madde:** Çalışma isteği duyunca bir yere otur, bu isteğin geçmesini bekle.

Çalışkanlara Duyuru!

Lütfen, arkadaşlarınızı tembelliğin zararları konusunda ve çalışmanın yararları hususunda bilgilendiriniz. Tembellik yasaının her maddesini ayrı ayrı ele alarak ve her maddeye âyetlerle, hadislerle ve atasözleriyle karşılık vererek insanları uyarınız!

Pazarlık Payı

Küçük Kayserili'ye hocası sormuş:

- Altı kere altı?
- Otuz dokuz.
- Otur, sıfır.

Arkadaşı sorar:

- Bildiğin hâlde neden otuz dokuz dedin?
- Pazarlık edeceğimi düşündüm. Sonradan otuz altıya inecektim, anlamadı.

Zekâ Sorusu

Bir grup arkadaş lokantada yemek yiyorlar. Hesap geliyor ve her birinin 1 lira ödemesi gerekiyor. Dört kişinin parası olmadığı için diğerleri 2'şer lira fazla ödüyorlar. Yemek yiyenler toplam kaç kişidir?

Cevap: Altı kişiler.

Abdest alıp namaz kılmaz. Cemaatten geri kalmaz. (Cenaze)

Uzaktan baktım bir kara taş. Yanına gittim dört ayak, bir baş. (Kaplumbağa)

ZAMAN MAKİNESİ

Bu uygulamamızda çocukların/öğrencilerin geleceğe yönelik planlarını hayâl dünyalarında dillendirebilmelerini amaçlamaktayız. Uygulama sırasında aşağıda vereceğimiz sorular size yardımcı olacaktır. Uygulama sırasında katılımcıların sorulara verdikleri cevapları gönüllü olanların okuması, faaliyetin etkisini artıracaktır.

Bir kâğıda şu soruları yazarak cevaplayın: Farz et ki, bir zaman makinemiz var ve seni geleceğe gönderdik. Gittiğin zaman diliminde 25 yaşındasın. Şimdi bize aşağıdaki soruların cevaplarını içeren bir mesaj gönderiyorsun.

1. Evli misin?
2. Çocukların var mı? Varsa isimleri ve cinsiyetleri neler?
3. Nasıl bir evde yaşıyorsun?
4. Yaşadığın dönemin şimdi yaşadığın dönemden farklılıkları neler?
5. İstedtiğin mesleği mi yapıyorsun?
6. Hobilerin neler?
7. 25 yaşına kadar hep istediğin ve sonunda gerçekleştirdiğin iki şey nedir?

Soruları istediğiniz şekilde değiştirebilir ve çoğaltabilirsiniz. Uygulama sonrasında şu soruları birbirinize sorun:

- Formu doldururken neler hissettiniz?
- Daha önce geleceğiniz hakkında düşünmüş müydünüz?
- 25 yaşına geldiğinizde durumunuzdan memnun oldunuz mu?
- İstediklerinizi elde etmeniz için neler yapmanız gerekiyor?
- Gelecek hakkında plan yapmanızın ne gibi sonuçları olabilir?